

Hvad er det at være Jesu discipel?

Trinitatis søndag 2008

Vi har hørt de ord, man plejer at kalde missionsbefalingen. Man taler også om dåbsbefalingen. Begge dele er indeholdt i de ord, Jesus siger i sin afskedstale til apostlene. De skal drage ud i verden og gøre alle folkeslag til Jesu disciple, og de skal døbe dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

På den måde bliver dagen idag en værdig udgangsportal for pinseugen. I søndags fejrede vi kirkens dåbsdag, i dag fejrer vi, at kirken får hverdagstøjet på. At den tager fat på arbejdet.

Kirken skal altså gå ud i verden og gøre alle folkeslag til Jesu disciple. Jeg har altid syntes, der er noget fremmed ved ordet »discipel«. Det er ikke kun det, at ordet er et fremmedord. Det er latin og betyder »elev« eller »lærling«. Nu er der mange ord, som kommer fra latin, men alligevel er gået ind i sproget og blevet rigtige danske ord. Tag blot ordet »mester«. Mester kommer af det latinske »magister«, men vi fornemmer alligevel ordet som et rigtig dansk ord.

I evangelierne hører vi gang på gang ordet »mester« brugt om Jesus, og vi ved umiddelbart, hvad mester betyder, fordi vi kender ordet fra hverdags sproget. Men ordet »discipel« bruger vi ikke i hverdags sproget. Hvis nogen er i lære hos en bagermester eller hos en murermester, så er man henholdsvis bagerlærling og murerlærling. Man er ikke bagerdiscipel eller murerdiscipel.

Så spørgsmålet er, hvad der egentlig ligger i at gøre alle folkeslagene til Jesu disciple. Skal alle til at være vandreprædikanter, sådan som de disciple var det, vi læser om i det ny testamente, og sådan som mesteren selv var det? Skal alle til at missionere? – Eller betyder det at være Jesu discipel noget mere stilfærdigt, noget mere skjult, noget med i sit eget liv at stå i Jesu lære, uden at man måske skilter med det, og uden at det kan mærkes så meget på en? Vi kan også spørge, om dette at være Jesu disciple er noget, vi alle i al almindelighed kan være, eller om det er forbeholdt de særligt engagerede, de særligt religiøse?

Vi kan lige lade spørgsmålet ligge om, hvad det er at være discipel, og i stedet se på den anden side af Jesu afskedsord, nemlig befalingen om dåb i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, hvortil knytter sig

et påbud om oplære dem, som er døbt, i troslæren. I skal »lære dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer«, siger Jesus.

Det med dåben er mere håndgribeligt end det med at være Jesu disciple. Dåben er en begivenhed, noget bestemt, der sker på et bestemt tidspunkt. En engangsbegivenhed i et menneskes liv. Dåben er en overkommelig ting på den måde, at vi skal blot komme til dåben eller blot bære børnene til døbefonten. Bagefter kommer ganske vist oplæringen i den kristne tro. Det er forældrenes og faddernes ansvar, at dåben følges op af oplæring i den kristne tro, så børnene får del i det, forældrene selv tror på.

Der kan jo siges meget om denne opgave med at oplære de døbte i den kristne troslære. Foruden forældrenes rolle er der skolens rolle og den rolle, konfirmationsforberedelsen spiller. Men al oplæring i kristentroen forudsætter, at det er umagen værd at vide besked med den kristne troslære. Det ville være meningsløst at ulejlige børn og unge med kristendomsundervisning, hvis ikke det var fordi kristendommen dur som livsgrundlag.

Og nu kommer vi så tilbage til missionsbefalingens ord om at gøre alle folkeslag til Jesu disciple. Missionsbefalingen kan for enkelte mennesker betyde et kald om at drage ud som missionær. Drage ud og prædike evangeliet i en verden, hvor kristendommen er ukendt eller næsten ukendt.

Men for de fleste af os kan missionsbefalingen ikke betyde et kald til at drage ud i verden som missionærer. Og den variant af missionærgerningen at drive indenlandsk mission eller indre mission vil også kun være et kald for nogle få. Det, som bliver tilbage som et kald for de mange, er den opgave at få gjort kristendommen gældende som vores fælles folkelige livsgrundlag. Det er en opgave for os alle sammen.

Ganske vist er der den arbejdsdeling i menigheden, at nogle bestemte personer får til opgave at prædike offentligt og lede menighedens gudstjenester, men i princippet er vi alle præster for Vorherre og for hinanden. I princippet er vi alle ansvarlige for, at kristendommen bliver gjort gældende som fælles folkeligt livsgrundlag.

Man bruger undertiden udtrykket »det almindelige præstedømme« om dette fælles ansvar.

Den danske folkekirke kan nok med nogen ret betegnes som en præstekirke. Det er i høj grad præster, der tegner kirken i offentligheden. Og der næres ofte for store forventninger til, hvad præsterne kan udrette.

Jeg tror, det er nødvendigt, at menigheden genopdager det, man er fælles om. Genopdager den fælles salmeskat og sangskat. En menighed, der kan sine salmer og sange, er en myndig menighed. Et syngende folk er et myndigt folk. Sangen bygger bro mellem fortid, nutid og fremtid. Sangen giver os del i den livsvisdom, som andre har samlet. Og salmen er en indgangsdør til evangeliet.

Hvis vi her en uge efter pinse skal gøre os et pinseforsæt, så skulle det måske være at styrke den fælles folkelige sang. Sørge for, at der bliver sunget ved enhver lejlighed, hvor mennesker er samlet.

På den måde er vi med til at gøre kristendommen gældende som fælles folkeligt livsgrundlag. På den måde er vi med til at opfylde missionsbefalingen. Og opfylde den på en måde, så der bliver rum og højt til loftet. Der bliver plads til alle i fællesskabet. Ingen skal være udelukket af fællesskabet, undtaget den, der ønsker at udelukke sig selv.

Amen